

ČENĚK PEKAŘ

ORÁKULUM

ORÁKULUM

Čeněk Pekař

Pro nejdůležitější osobu v mém bytí,
největší lásku a osudovou ženu,
která mě provází
a stojí vždy po mém boku,
už mnoho karmických životů.
Pro tu,
která dobře ví, že rozhodují činy.

Čeněk Pekař, 22.2.2022

Milí čtenáři,

dostává se Vám do rukou výběr mé poezie, kterou jsem napsal v rozmezí sedmi let, počínaje rokem 2016 a konče rokem 2022 včetně. Zhruba třetina básní z této mé, v pořadí již desáté, knihy je publikována vůbec poprvé, třetina z nich pak prošla různě rozsáhlým faceliftem a zbytek básní zůstal beze změny. O básních lze obecně říct jeden důležitý fakt. Mohou být, pokud na to ovšem jejich autor během tvorby pamatuje, skvělým zrcadlem duše, a to nejen autora, ale především čtenáře. Tuto jejich schopnost osvětlit všechna zákoutí našeho vnitřního vesmíru a poskytovat odpovědi na naše niterné dotazy lze s úspěchem použít tak, že se kniha rázem stává, ve správných rukách, velmi silným a účelným Orákulem.

„Ve správných rukách? Co tím jako Čendo myslíš,“ se asi ptáte.

Nuže, pojďme si to detailněji vysvětlit.

VE SPRÁVNÝCH RUKÁCH

To, jak dalece či zdali vůbec, tazajícího (tedy Vás) odpověď uspokojí, závisí pouze a jenom:

- ✓ na Vaší touze ptát se
- ✓ na míře a úrovni Vaší osobní kontemplance, s jakou přistupujete ke své otázce i k obdržené odpovědi, tedy nápovědě Orákula

- ✓ na tom, jak dobře znáte sami sebe
- ✓ na tom, nakolik jste otevření a nepředpojatí k výše uvedenému
- ✓ na míře Vašeho vhledu
- ✓ a v konečném důsledku na tom, jak vnímáte a chápete realitu života a prostředí, v němž se odehrává

„Máte to více o hmotě, nebo o energiích?“

KDY, PROČ A NA CO SE PTÁT

- Dejte si, se svou otázkou, tak říkajíc „načas“ – chvíli nad ní rozjímejte.
- Vyvarujte se banálních dotazů.
- Dejte odpovědi Orákula čas se projevit a sami sobě ji pochopit.
- Ptejte se, pokud možno v prostředí, v němž se cítíte bezpečně, a nebudete při tom nikým a ničím vyrušováni.
- Buďte otevření vůči jakékoli formě odpovědi.

○ Může přijít odkudkoli i jakkoliv:

- jako velmi živý sen
- vnitřně intenzivní, nutkavý pocit něco v tom udělat
- spontánní, automatická kresba či psaní
- náhlé vize a projevy intuice
- nečekaně přicházející informace z různých zdrojů a vzájemně se doplňující (internet, média a rozhovory s lidmi)
- Synchronicita událostí a dějů
- náhlá, náhodná a nečekaná pozorování tzv. „andělských čísel“, jako je např.: čas 22:22 atd.
- stavy charakteru „Prozření“
- a další obdobné projevy

TECHNICKÁ ÚPRAVA KNIHY

Označte si vhodnou záložkou oblast v knize, kde se nacházejí básně a texty.

JAK NA TO, ANEB KROK ZA KROKEM

---

1. Vezměte knihu do rukou a držte ji zavřenou.
2. V duchu zformulujte otázku, a to zásadně v pozitivním vyjádření (formulaci). Jako příklad lze uvést:
„Proč se mi neustále vrací do života to a to.“, nebo: *„Co si mám z té situace odnést a uvědomit si“*, či: *„Šlo reagovat citlivěji a jak?“* a podobně.
3. Dotaz směřujte na knihu a zároveň plynule přejděte na vizualizaci cílového stavu, který chcete, aby po vyřešení dotazovaného nastal. Svým vnitřním zrakem si představte ideální stav věci, jako by už byl.
4. Zvolte si, zda odpověď bude po náhodném otevření knihy ležet na levé stránce anebo naopak na té pravé a knihu otevřete.
5. Přečtěte si celou báseň, popřípadě příběh či citát, ke kterému Vás vaše volba přivedla. Chvilí o otázce, a právě přečteném textu rozjímejte. Snažte se vzhledem vnímat souvislosti a spojitá místa.

„UPŘÍMNĚ A POKORNĚ HLEDAJÍCÍMU
SE ODPOVĚDI VŽDY DOSTANE.“

„Z celého srdce Vám přeji, ať jsou Vám mé knihy, včetně tohoto Orákula, jen a jen ku prospěchu.“

22.02.2022 Čeněk Pekař

PÁR SLOV NA ÚVOD

Nemám nijak v lásce, vytahovat na světlo světa, i když by se vzhledem k současné situaci na planetě Zemi hodilo spíše použití příměru „na tmu světa“, děje a události dávno minulé. Myslím si, že čím více jsme mentálně zahrabáni v archivu vzpomínek, tím více nám uniká prožitek tady a teď. Čím více letíme na „autopilota“, o to méně času máme na bdělé a vědomé prožívání přítomného okamžiku. Jako bychom se dobrovolně zříkali části svého života ve prospěch toho egoistického uzurpátora, jež se nás neustále snaží přesvědčit, že on jste vy.

V případě této knihy však musím udělat vzácnou výjimku. To proto, abych Vám popsal, jak to začalo a co se dělo poté, co do mého života vletěl Špaček a zůstal u mě dodnes.

Přiletěl ke mně v roce 1980 během vyučovací hodiny literární výchovy na gymnáziu v MH a nevybral si zrovna vhodný okamžik. Ptáte-li se odkud se vzal, řeknu Vám, že fakt nevím.

Prostě neznámo odkud, pravděpodobně však z nějaké Centrální distribuce těchto nosičů. O Špačcích a této jejich roli se toho doposud veřejně moc neví, a tak je mou ambicí dobré jméno Špačka dostat alespoň na úroveň Slavíka, který čas od času přistane někomu v hrdle. Náš Špaček za to vstupuje přímo do srdce a přináší obdarovanému lásku ke slovům, dar je vázat a spojovat do smysluplných vět.

Byť byl jeho přilet absolutně neočekávaný, proběhlo vše v naprosté pohodě, až na to, že si příletu všimla vyučující profesorka Š., která se nade mnou zjevila jako duch a prohlásila:

„Co Vás Pekaři tak zaujalo, že to má přednost před mým výkladem?!?“

Pamatuji se, jak jsem se hrdě rozhlédl po třídě a sebejistě pravil: „*Napsal jsem báseň.*“ Třídou proběhla zvuková vlna z překvapení a očekávání následných událostí. Paní profesorka se na mě tak nevěřičně podívala a odvětila:

„*A o čem je?*“

„*No... o životě,*“ já pohotově na to.

Lavina se řítila a už nešla zastavit. Zkoušel jsem to nějak okecat, ale vše bylo marné.

Tak jsem začal:

ŠPAČEK

Třída vybuchla!

Vyučující evidentně zpozorněla.

Dal jsem si načas. Díval se po spolužácích a čekal na ticho. Pak jsem to do nich napral. Když jsem skončil, nikdo ani nehlesl. Čas se zastavil a jako všichni zúčastnění přemítal o zjevené pravdě. Pak ten krátký okamžik, který šel k Satori (neboli osvícení, probuzení, záblesku náhlého uvědomění, prozření či poznání), přerušila paní profesorka. Rázně se postavila a bleskově byla u mě:

„*Dejte mi to, Pekaři,*“

prohlásila rezolutně, ale v očích měla takový smířlivě oceňující výraz.

„*Máte to u mě schované a po maturitě to dostanete,*“ pravila a odcházela ke katedře s mým Špačkem. Tam si básničku znova přečetla a lakonicky prohlásila:

*„Forma dobrá, ovšem obsah schématický, prvoplánový a nepublikovatelný.“
„Pekaři, pište dál, ale ne o mé hodině!“*

Tak moudrá paní profesorka Š. ve mně nezabila Špačka, ale dala mu křídla.

A mně teď, po 42 letech od jeho narození, nezbyvá nic jiného nežli mu poprvé otevřít klec.

„Děkuji, paní profesorko!“

Špaček (1980)

Co ti chybí špačku,
křídla máš a na dopravní značku,
na čepici strážníka,
na bílou blůzku, na holá ramena,
jen strefuješ svoje vyznání
a ti dole, blázni uhnání
to trpí.

Co ti chybí špačku,
křídel mít pár,
jako ty,
bych na dopravní značku,
i já poslal svoje vyznání.

„Buďte altruisté!

Začněte s tím však nejprve sami vůči sobě, vlastnímu já, které na tento vrcholný projev Vašeho sebe přijetí a bezpodmínečné lásky trpělivě čeká.“

AYLIN

---

příběh č. 1

*„Máš-li pocit štvané zvěře,
nech se sežrat“*

Myslel jsem ne tebe
a na další takové divoké šelmy
když v tom se zablesklo
snad vzplála, na obloze vědomí
ta dlouho očekávaná
zcela ojedinělá myšlenka.

Ta, jež mění paradigmata
všech vesmírů: *„Kudy se jen k tobě dostat má, Aylin, když tě chci, šelmo.“*

Okno se otevřelo!

Pralesní džungle zavoněla chtíčem
tou nejstarší vůní od stvoření světa.

Touhou kořistí být lovena, skolena
párena v páře
až do úplného změknutí.
Pozřena.

K naplnění snů však nestačí je snít.
Je nutné povstat, zachytit stopu
a vyrazit (si zub již na prvním schodu).

Bezzubý, stárnoucí lovec...
Náhle, se přede mne spustil
provazový žebřík tvých vlasů.
Hmátl jsem po něm...

Stojím a šplhám.
Euforický zabeďněnec
zase jsem nechal doma
všechny své zbraně...

Celá divokost džungle
mě mírumilovně pozoruje.
Lákavě prostírá své staronové plody.
Dolévá poháry mladým vínem
s omamnou vůní
ještě nikdy neprožitých slastí...

Náhle čas ztichne.
Veškerá barevnost přejde
do tlumených odstínů...

Průměrnost klanící se
výjimečnosti.
Teď, v tento moment
mám poslední šanci
se rozhodnout.

„Chci Tě!“
„Vážně to chci?!?“

Pozdě...

Jako již tolikrát se stalo
a tolikrát se stane...

Za hodinu po dvanácté!
Zkoumavě na mne hledíš
a v ruce držíš snítku ratolesti.

Prý přicházíš v míru.
Šeptáš má jména;
všechna, od stvoření světa.

Všechna, co jsem kdy tak hrdě nosil.

Ten příběh nekončí, neboť právě začal.

„Aylin – láska.“
„Tolik jsi mi chyběla.“

[inspirováno – zdroj Enigman na www.liter.cz]

ABY RÁNO ZA TO STÁLO

„Zbytečně nic nepřeceňuj. Vždyť všechno je iluze.“

Za pendrek
za pokus o lásku
za nic na konci provázku
za přiznání mé i tvou duši
co význam má a ty to tušíš
za všechno co se neporuší
co pevnost má
prostoru v čase.

Za pevnost hradu
za zrno v klase
a sázku za poslední minci
v kase.
Za všechny pavlačové drby
za všechny trpělivé vrby
za rady, které poradily
jak radit, tak by neranily.

To malé dítě, jež je kdesi
ukryté, v cele tvou duše
zraněné já – tuše
že jednou ukáže všechny tvé běsy.

A při tom stačí jenom tak málo
aby to stání za něco stálo
ba, co by stálo...

Vříská si v tichu, slova vyrytá na kalichu:

*„Vypij mě do dna, plním se prázdňem
„pak lehce zpití, hříchy své smáznem.“*

Z kalichu život si teče v kapkách
ty jsou jak perly v jinovatkách.
Malují obraz úžasné vize
však to co vidím vypadá cize.
To Ďábel sám vzal roli světce
křivý nám obraz na konci štětce.
A čas i prostor, byť jsou z ticha
dolévají víno do kalicha.

Pak připíjí si

„Kurňa – ale... na co?“

„Na ten pijeme furt!“

„Za co ?? „

„Třeba na prostor?“

„Odpuštění?“

„No... Sama sobě“

Za pocity, jež cítím k tobě
i za ty, kterém cítím v sobě
a za vzpomínky
poztráčené cestou z kapsy.

Pro touhy nežít z upomínek
jak neohýbat v mládí kmínek
být tolik pružný zdál se být

až ohnul se, v tom přestal žít.
(dovětek)

Každého rána něco čeká
na Nový den, po Staré noci
však, co když jsme jen
čekající – cvoci.

„Ne!!...“

„To ne přece ...“

„Ale... kde jsou??“

„Kdo jako, zase?“

„No, ...“

„Prostor s Časem!“

Odešli někam, aniž přišli
v tichých krocích, houpajíc se v bocích.

S ozvěnou počátků...

Na vesmírné trase.

ABY SKUTEK NEUTEK

„Nic není horké tak, aby to jednou nezchladlo!“

Smutno je mi, občas z rána
smutno je, i k večeru
stále bolí v duši rána
na pelesti sedí vrána
prý ať si to neberu.

Kráká svoje teskný songy
oblečená ve smutku
v rytmu srdce hladím bongy
nažhavená držíš gongy
připravená ke skutku.

Někde v dálce nápěv zazní
na smutek, že není lék
smutno není v této básni
pojď ke mně a cesto zhasni
aby skutek neutek.

ACHILOVA PATA

„Odchody nebolí, bolí připoutanost.“

Jak bych se zbavoval
Šaškovských masek
postojů podivných, umělých póz.

„Snaž se mě nezlomit,“
řve slabý hlásek
vzpomínky prchají, jak vůně Tvá z dóz.

Až bych se rodit měl
do lůna nazpátek
přál bych si kometu, oblohou plující.

Chytím se ohonu
potáhne jak vrátek
uteču zrádci čas, mávajíc čepicí.

Nijak se nebráním
kleknout si na mlatu
dneska jsem nakoupil, co se mi nechtělo.

Vymlácen, jak žito
hlídám si svou patu
zrodím se znovu, když tělo mé zemřelo?

A CO DÁL

„Hudba je lék bez vedlejších účinků a nedá se předávkovat.“

Ve světle včerejšího rána
do temné noci mizí hejno vran
to jazzman, seděl u piana

a hrál...

Ztěžklými prsty, tvoří tóny lehce
krve je málo, o to více ran
ztratíš-li víru, jak ztratil bys své pěšce
vyhrát se nedá, když zbývá ti

jen král...

Přitáhli další, Mistři s jejich štětci
myšlenky v texty, já tepu s pokorou
prvý střet s Tebou
všichni jsme v jádru světci

co dál?...

Žít vzpomínkami to je život slepce
tichem té noci, zní jenom křídla vran
a slepý jazzman stále stejně křepce
každému příběh, dál na piano

hrál...

A CO JSI TY

„Všichni odcházejí, aby se opět vrátili.“

Jsem duše
která uchází
když z cesty sjedeš do mlází.

Jsem pastýř
co tě provází
a varuje před nesnázi.

Jsem měď
i zinek v mosazi
co nepodléhá abrazi.

Jsem jako prostor
za hrází
když splyneš se mnou v extázi.

A ty jsi ta, co odchází...

A JINAK NIC

„Jistota zázemí je to, co hledáš.“

Mám pochyby a ne, že nemám
mám deset tisíc otázek
jak malé dítě občas konám
jak pes, honím svůj ocásek.

A zvůli ega, sebe trestán
nejsem si občas sebou jist
je dopředu už osud schystán
či vždycky jenom prázdný list.

Pod stromem, za domem, kde bydlím
v kořenech jedné z borovic
je dutý prostor, s jednou židlí
na stole pero a jinak nic.

ALBUM POHLEDNIC

„Smrt i zrození jsou jen křižovatky cest v nekonečném vědomí.“

Dnes ráno jsem se probudil
a v hrůze zjistil, že jsem živ
že smrt mě prosí abych žil
ač tělo ztuhlé je, jak klič.

Život mi rány zasadil
on křičel na mě, že jsem nic
když nevážím si každé z chvil
ať pochopím, že rub má líc.

Prožít si všechno nejde hned
vlastníme alba plná skic
a v každé z nich je osud sám
nápisem v prázdnou pokladnic.

Poslední slova a nic víc:
„K životu čelem smrti vsťíc.“

Svůj rubáš šil jsem celý čas
však teď jej v truhlu uložím
nahý jsem přišel, půjdu zas
do Nové Země mnoha krás.

Zdáli už slyším volání
tamtamy bubnů, píšťal jek
život i smrt nás dohání
nikdo jim ještě neutek.

*„K oběma čelem hrdě vstříc,
čím nás je více, světla víc.*

„Jsem jednou z mnoha létavic.“

A PAK, ŽE NEJSME SAMI

„Haiku“

Jaro prochází.
Ptáci i ryby pláčou
Opět nás mine.

A TICHŮ V HLEDIŠTI

„Iluze reality ti nalhává, že existuje hmotný svět.“

Jsme jako herci na divadle
hrající role bez zkoušek
jak skrytý prostor za zrcadlem
a sami sobě fanoušek.

Když na jevišti světla září
pozornost světa patří nám
pak nasadíme jednu z tváří
slavíme život jako chrám.

Však jeho hry jsou plné dramát
dějové linky záhadou
tak často možné je se zklamat
zábrany žádné nekladou.

Nakonec světla zcela zhasnou
poslední naše poklona
pak dolů dáme masku krásnou
v hledišti ticho...

opona.

Šel jsem ke svému Mistrovi, jako vždy, odhodlaně. Zkušenost mě již naučila neočekávat a nelpět. Stále jsem však nechápal jedno:

*„Jak sfouknout svíci, jež nehoří
a hořící ji znovu zapálit“,*

Koán, který jsem od něj dostal k vyřešení.

Víra, to je to slovo, ten stav, říkal jsem si pro sebe, a odhodlaně vstoupil do učebny. Jako vždy, už seděl na polštáři, zády ke dveřím. Snad, jako by tím chtěl vyjádřit svou neotřesitelnost. Sedám si na své místo a čekám.

Spěchat není proč, ani kam. Jsme vždy právě tam, kde máme být, ku prospěch všech.

„Proč si přišel?“ ptá se mě Mistr náhle.

„Abych zas mohl odejít?“ spíše se ptám, nežli odpovídám.

„A kam?“ odvěti a se zájmem mě pozoruje.

Dříve, než stačím cokoli bdělého odpovědět, hlavou mi proletí myšlenka zcela jiná a Mistr reaguje, jak to umí jen on.

Nejprve jenom slovy: *„Vždyť už tam přece jsi.“*

Poté ovšem i holí. „Au“, syknu tlumeně a doplním o “धन्यवाद!”

Odcházím.

Svíci jsem ovšem stále ještě nezapálil ani neuhasil.

AYAHUASCA TRIP

„Zapomeňte na zkratky, jen Vás ochuzují o prožitky bytí.“

Pomalé pohupování sítě mě naplňovalo klidem. Prales kolem mě přetékal barvami, rozverně se šklebil a chechtal na celé kolo. Oháněl se tou paletou barev jako páv a cákal je na všechny strany. Tak se úporně snažil vzbudit ve mně zdání, že se není čeho bát, až podoben rozvodněnému světu, tak jako vodopád, padal přes své okraje. A to vše jen proto, aby vzbudil dojem, že se nic neděje, že vše je, jak má být. Zdání ovšem bývá ošidné. Co se jeví jako zjevená pravda, není obvykle nic jiného nežli návnada. Na sepranou košili mi kápala červená se žlutými fleky. Rozhlédla se kolem a pak mi přeběhla po břiše k rameni, načes rychlým pohybem někam zmizela. Kakofonie zvuků, nesoulad, který se lehce změnil v melodii vzájemně se prostupující a doplňující. Orchester bez dirigenta.

Pohupoval jsem se, poslouchal tu úžasnou disharmonii a čekal...
Když přišel Curandero a lehce na mě kývl, trochu jsem znejistěl.
Chápavě se usmál a podal mi pohár.

Barevné provazy
zeleně zasyčí
žlutavě chvějí se
slézají po tyči
očima zkoumají
lezou mi do duše
kořeny obnaží v hladové
předtuše.

Pradávný obličej
směje se zákazům
dává tím za pravdu
podivným obrazům
jednotu určuje
společným vesmírem
na hlavě korunu s modravým
safírem.

Něco mě zvedá
z mé porodní polohy
osobní příběhy
vyzvracím pod nohy
vyženu démony
za bránu od ráje
liána v mém těle poklidně
uzraje.

AZORY

„Jsi jenom dým nad vyhaslým ohništěm.“

Vidím své tělo, jak je v klinči
podléháš ráda lásky lynči
držím se zpříma zuby nehty
tak už si odpusť svoje šplechty.

Pokud chceš po mně víc než hodčku
na volné moře máš jen loďku
tak moje milá na to peču
běžím, co můžu, neuteču.

Ted' sebou házím v lásce bouři
kdo nekouřil, tak ať jen kouří
kdo doplul někdy na Azory
dává jen ostré do komory.

Jak náhle přišla, po ní veta
láska je jako cigareta
dým chvíli stoupá, míří vzhůru
k čumilům skrytým, tam na kůru.

Sednu si v okně na parapet
nemám už víc sil – na kabaret
je po chuti plout další bouří
sedím tu v sedmém, rychle kouřím.

Dým zase stoupá líně vzhůru
a čumilové čumí z kůru...

Jak popel náhle uvolním se
ač padám dolů, stoupat zřím se.

AŽ JEDNOU TU NEBUDU

„Stále se někam chystáme, místo abychom jen byli.“

V záchvatu boje mrtví mizí
zrakům je zakryl přítel čas
jen občas píseň větrů ryzí
přivane zdáli tichý hlas.

To nad blaty se mlha válí
jak kojot v lidském výkalu
já vzlykot boží slyším zdáli
a utichá jen pomalu.

Hořící keř mé slzy bolí
však má je vůle více snést
tak strkám hlavu do soukolí
by slovo naděj mohlo kvést.

„Bytí je stav, kdy já si v kontextu času a prostoru uvědomuje, že je. Neví ovšem nic o tom:

- proč se zrodilo,
- proč zrovna tady a
- zrovna teď.

A co to znamená pro Vás?

No, jednoduše nic.

Jen bděle a vědomě buďte!

To úplně stačí.“

Nosím ji ustavičně při sobě, prakticky zcela neschopen se od ní odloučit. Stačí mi na ni jen krátce pohlédnout a hned jsem si jaksí jistější. Zaplaví mě pocit naprostého klidu, při vědomí toho, že jsem na správné cestě. A případný dotek mi vždy dodá sílu a energii, že i v těch nejhorších chvílích, jsem schopen jít dál. Již nějakou dobu postupuji údolím řeky Ňangčhu. Jdu náročným, místy až neschůdným terénem a směřuji proti jejímu toku. Ten si hučí svou píseň o životě, tu nekonečnou modlitbu za poutníky, které již potkal, i za ty, s kterými se teprve setká a směřuje někam svou cestou. Stejně jako já, Vy i tato řeka, má svou osobní pouť Dharmou. Možná proto, že si je toho všeho dobře vědoma, že bez síly zdroje, v jejím pramenu, by nikdy ani nemohlo být cíle. Proto zřejmě působí na mě takovou vyrovnaností. Místy je velmi podobna rozšklebené jizvě, kdy se svou dravostí zařezává do náhorní planiny, aby jinde, svým rozvlněným tokem s občasnými meandry, připomínala na slunci vyhřívajícího se obrovského hada.

Mým cílem je dostat se k jejímu prameni, tam někam na severní svahy pohoří, kde by se údajně mělo nacházet Útočiště. Když konečně dorazím na místo, sotva se držím na nohou. U paty skalní stěny, schovaná pod jejím převisem, se krčí malá kamenná chatrč. Vstoupím bez zaváhání dovnitř a zvědavě se rozhlížím po jedné jediné místnosti. Často jsem s povděkem vzpomněl na svého otce, který mi od útlého dětství vštěpoval víru sám v sebe, zdůrazňováním:

„Pamatuj si synu, že nikdo z lidí nezná tvou Dharmu lépe než ty sám. Jdi a uč se cestou. Vnímej, abys měl co předat. A buď, za všech okolností, vždy sám sebou.“

To byl jednoznačně ten motor, ta inspirace, která mě neustále povzbuzovala na mé cestě k této chatrči. Zdá se, že jsem konečně u cíle svého putování, a tak se zvědavě rozhlížím po prostoru kolem sebe. Ne, nejsem zklamán, jak se nejspíše domníváte, jen překvapen tím, co vidím. *„Tak k tomuto cíli jsem zasvětil tak velkou část svého života, že na podrobnosti už nechci ani pomyslet,“* říkám si pro sebe.

Zjišťuji, že se mám stále ještě hodně co učit, neboť i když neočekávám, nebo se o to alespoň vytrvale snažím, jsem značně vyveden z míry tím, co teď spatřuji kolem sebe. *„Nevím, co jsi od Útočiště očekával,“* říkám si v duchu a musím se usmát. Takhle jsem si ho ale opravdu nikdy nepředstavoval. Prostota sama. V prázdné místnosti jen hrubá postel s několika složenými dekami a k postranní zdi přilepené kamenné ohniště s kouřovodem vyvedeným pod stropem ven. Chatrč mě ovšem poskytuje vše, co momentálně nutně potřebuji. Zdá se, že potřebné pro Útočiště, tu je. Chrání mě před ledovým větrem, poskytuje nikým nerušený klid pro mé plánované dlouhodobé spočinutí v meditaci bez nutnosti příjmu potravy. Poté, co rozdělám oheň, zaženu i tu třeskutou zimu, která později vadit nebude, ale na začátku je značně omezující. Bylo mi dáno si uvědomit, jak opravdu málo stačí k tomu, abychom byli spokojeni v situaci, v níž se nacházíme. Pocit však neměl dlouhého trvání a skončil záhy, jen co jsem zjistil, že se mi nedaří najít žádné dřevo na podpal. Nikde ani kousek, a to platí jak v chatrči, tak venku kolem ní. Představa, že dál už půjde vše snadno, tak vzala velmi rychle za své.

Unaven po náročném dni, jsem se uvelebil na posteli, řádně vystlané ovčími houněmi, zakryl se vlněnou dekou a čekal na spánek. Už téměř polomrtvý mrazem jsem z brašny vytáhl sošku. Buddha se na mě usmíval, sedě ve svém meditačním posedu v pozici „lotosového květu“. Tak, jako mnohokrát před tím (i nyní), mi její dotek dodal klid a přivolal spánek. Snad to byl sen či blouznění umírajícího, však zcela náhle jsem uslyšel hlas:

„Proč mě nespálíš? Jsem ze vzácného druhu santálového dřeva. Budu hořet pomalu a dlouho. Navíc ti budu i krásně vonět,“ a já spatřil obličej smějícího se Buddha.

*„Spálit tak vzácnou starobylou relikvii?
To nikdy,“* pomyslel jsem si.

Buddha soucitně pokýval hlavou a řekl:

„Hledáš-li mě v nějaké řezbě, potom mne míjíš. Jsem v tobě, nikoli v té soše. Celou dobu jsem byl. Třesu se v tobě zimou. Spal ji.“

Když jsem se ráno probral, nemohl jsem sochu najít. Jen kousek od mého lože byla hromádka popelu.

BERÁNEK VLKA

„Někdo to musí oddřít, má-li se cokoli pohnout.“

V zápasu boje slova hoří
a nikde žádná pomlka
pod těžkou palbou, která boří
beránek čeká na vlka.

Bělostné rouno tmavne krví
modravé oči přivírá
kdo nebrání se, bývá prvý
co v litrech krve umírá.

Zdání jak dítě nerozumu
kdo hroby ze snů vyloupí
co život napsal, nevygumuj

beránek vlka zastoupí.

Malá myš žasne.

Ranní výměna stráží.

Tak plaše svítá.

BEZ BRÝLÍ NESLYŠÍM

„Pamatujte na to, že i zrnko písku je Sahara.“

Já možná se jen pletu
my nejsme o nic více
než pouhé zrnko písku
a zhaslá stará svíce.

Ty děláš díru v plotě
a chytlas' malou třísku
jsi stále mladé kotě
však hlídáš si svou miskou.

A zbylá vůně mléka
mou bradou dolů

s

t

é

k

á

.

.

v poslední pocit jemný.

V tajemné mysli ženy
topím se na dně tůně
půl roku hřích jsem tropil
proto nám láska stůně.

Bez brýlí slyším život
řve zřetelně a ostře
i když jsem malý pivo
chutná líp, když se prostře.

Tak barevně a zrale
mi zní teď lidské hlasy
část bude s námi stále
byť šednou naše vlasy.

Já v naivní své víře
že čas je prostor v čase
v němž budu stále šířen

však slzy znějí v hlase.

BEZEDNOST

---

*„To že, zkušenost je nepřenosná, je zkušenost.“
Spin je forma Jackpotu v kasinu*

Já v každém dalším spinu
věřím, že smažu vinu
a nepodléhám splínu
po dobách ve tvém klínu.

Jak v každé sklence vína
bych pátral po příčinách
a s každou lahví další
víc podléhal té falši.

...že já jsem prostě zbrusu
...zrcadlem svého vkusu

Jak čisto v autobusu.
Jak soulož za poklusu.
Jak zvrátky z Antabusu.
Mně život vrací zpátky
a hlavu do oprátky
strkám rád.

Sám sobě hlavu stínám
při hudbě od Gershvina
tak kurňa: „*Proč ta slina?*“
tak kurňa: „*Co ta spina?*“.

Všechno je moje vina
jsem debil, debil líná.

Prý...

...taky velká sračka
...sám sobě profi – plačka
když má poslední kačka
mě tak pálí ve dlani.

Tak skáču do propasti
(ďábel si kapsu mastí)
k mé iluzorní slasti

poslední pokus...

*[v pasti] x *[z pasti]

(a pak si dáme repete)

* co nehodí se, škrtněte!

BEZ ODVAHY

„Toužíš-li po světle... musíš plout na hladinu.“

V bezradnosti pocitů
tvé city ztrácí na citu
a málo stačí nežli tu
své touhy křičíš v koitu.

Nějak to spolu souvisí
když stojím tak mi nevisí
byť viset chci, však utíkám
tak smutné je, že není, kam.

Lucerna blikne, dohoří
bez lásky se nic netvoří
bez prachu cest, bez výmolů
bez smutných gest, bez atolů
bez tebe, který hovoří
bez odvahy se ponořit...

Tam na dno dna, kde hoří svíce
pak světlem z hvězd
skrz zřítelnice

ON křičí povel,
však já jsem v křeči

„Tak co je?!“
Téměř brečím...

Však mně se nechce,
už vůbec nikdy!

Ani za nic...

V Y N O Ř I T

BEZ ŘETĚZU

„Uvolni okovy volnosti.“

Když život pod rukama běsní
urvané psisko z řetězu
pak ze strachu, který jen vězní
do boudy k němu nelezu.

Vždyť stačí vidět jeho stíny
válečné barvy ve tváři
hned z hlavy dělám zákop, střílny
moc příjemně se netvářím.

Na co mít tyhle marné splíny
jak sluncem byl bych ozářen
tak vylezl jsem, vytlouk klíny
odemkl dveře žaláře.

Proč máte předem vaše strachy
vždyť prázdno tolik neváží
mít v hlavě „nic“, je víc než prachy

a plnost...

je jen přítěží.

V oblacích iluze
všichni jsme nazí
za zvuku polnice
do rytmu tluče
stín trochu znavený
ke mně se doplází
až mě on dožene
nehodlám skučet.

Korálky vzpomínek
na život věšíme
marně se lopotit
zachytit v čase
na nové prožitky
stále se těšíme
zítrku se poklonit
zlomený v pase.

Kolena odřená
sice už nebolí
po noci probdělé
krev prýští z mých ran
jsem jenom kolečkem
v podivném soukolí
poutníkům z včerejšku
já vystavím chrám.

BEZ VAZBY RÝM

„Nechte se svést, jak to jen jde.“

Když prapor lásky
já v rukou třímám
je štítem mým
co ratolest
však tvá chuť zářit
prý vést mě ve tmě
jak svíce bliká
pro bolest.

Mám dáti v sázku
své sny, jež snívám
bez vazby rým
přec nejde splést
když ve tvé tváři
je výzva sved' mě
na delete klikám
pro svou čest.

BÍLÁ MÍSTA

„Prvotní zmar může být výhra.“

Řekl mi mudr(c) v bílém plášti:

*„Ten mozek váš je hrozně zvláštní.
Máte v něm krásná bílá místa,
jen pánbůh ví, co se zde chystá.“*

Léčil jsem mozku víc než stovku
mozky, jež spadly na vozovku
jež koupaly se denně v rumu
teď plavou v lihu, díky umu.

I mnohé jiné, bez příčiny
poznaly nůž můj za své činy
každému vždy a podle zásluh:
„řve“ chlapík v bílém, jako pánbůh.

Mám fotky „sbohem“:
*„byť koplás lehce“
„zadnice má (však)
furt srůst mi nechce.“*

Zdá se mi, že mám v hlavě díru
zářící černě do vesmíru.

V erupcích myšlenek je cítit zmar
jsi mladé magma však já jsem stár.

„Nečekej uznání, když se jenom vezeš.“

Když květy uschly, zbylo trní
na klíně mém si kočka vrní
hladím ji, čekám, co mi poví
doufám že radu:

„Blbost“

„Kdo ví?“

Dává si na čas, který není
i mlčení si u ní cením
pak náhle změní výraz v očích
jen se tak lehce pootočí:

„Jenom se vezeš!!“

mňoukne si ke mně...

Seskočí dolů, na Zem, ze mě
v tom pod ní otevře se díra
podivné hlasy, smrad a síra
podivný hlas co trhá mi uši:

„Zachraň mě prosím.“

„Spas moji duši“

Zoufalost zaznívá v přívalech citu
včera jsi nechtěl, tak pro dnes se slituj.

Volbám svým minulým
stále já čelím
bojácně špitnu jen...
od teď tu velím.

Pak troufale vyrazím
v temnotu noci
bych vysypal smetí
v něm schovaný pocit.

Pak „Troufalé“ ozve se
vyleze hbitě
a svět se mu klaní...

mně směje se skrytě.

BLÁTO NA BOTÁCH

„S kým spíš je jenom tvoje věc.“

Až se zítra rozední
není kam pospíchat
déle být v posteli
pro radost z života
tak jako mnohokrát
ty se budeš chichotat
já ležím nalevo
vpravo ty sirota.

Sám ležím na zádech
snažím se o nádech
mě tíží nicota
jak bláto na botách.

Já, aniž jsem se zul
hned do peřin jsem vplul
zakryl jsem nahotu...

mojí i samotu.

BLUDNÉ KRUHY TOUHY

„Stát či ležet, to je otázka.“

Některé touhy, jak to říci
zahladit stopu, zhasnout svíci
občasně křičí v mojí hlavě
putují myslí, vrávoravě.

Podobny bandě opilecké
ačkoli v ksichtu jsou i hezké
většinou vedou jenom k tomu
například k aktu bez kondomu.

K nočnímu kinu u lednice
nač se pak divit, že má svíce
stejně už čadí, k čemu je to
i když se maže, nejede to.

Říkám si tedy víc než po sté
umění žít je vlastně prosté
stačí vám jenom nandat gumu
ostrýma střílí z nerozumu....

Kdo? Kdože je to? Proč se ptáte?

Vždyť přece víte, že středa – po deváté.
Všichni v tom takhle jedem spolu
až na ty, s jejich hlavou dolů.

Ti píší básně.

BLUDNÝ HOLANĎAN

„Je-li bezvětrí, odpočivej.“

Jsme jako ztroskotanci
postihnutí dobou
život krmí racky
ti mu z ruky zobou.

Plachty rozervány
divokými větry
moře měří duhou
nesčítá na metry.

Za kormidlem prázdnó
vlna vlnu střídá
směr a sílu větru
nikdo už nehlídá.

Lehce zpiti rumem
asi z nerozumu
loď jsme opustili

každý ve svém člunu.

Mé vzpomínky mě v noci budí
pro sliby, které do osudí
mi vložili ti pomatenci
sudičky skotačící v tanci.

Tančily kolem mého těla
měly ji z praku, nebo z děla
já na ně čučel jako vrána
vždyť křepčily tu náhle z rána.

Pak z kolíčky mě vyklopily
prý ať si zvykám, švitořily.

Tak jsem se naštvál, bez dojetí
do pytle narval je, jak smetí.

Pytel jsem odnes dolů k řece
pytláci mají tam své klece
občas se zdaří, chytanou bobry.

Ted' hnedle tři? No to je dobrý.
Když jsem se vrátil, marná sláva
opět jsem čučel jako vrána.

V pokoji, kde jsem včera spával
nejednou podivný je nával.

Kolíbka chrání dítě spící
na sebe zírám, nevěřící.
Slza mi padá, stoupá vzhůru
když střetnou se, zní šalmaj z kůru.

Někdy to život zaonačí
neznáme značky, cože značí...

„K čemu to bylo, řekni Pane.“
Slyšíš jen ticho... Nevídané!!

„Tak to ty Pane, nejsi doma?!?“

„Proboha, chvíli mě nechte!“

„No... ale...kde jsi?!“

„Šel jsem k řece...“

„Jo ták... za bobra...“

„Tíše buď, už ani muk!!“

Zas čučím z kolíbký...

Jsem malej kluk.